

ל' יום קודם החג, בפסח שבועות וסוכות

פסחים ו, א

שואלין ודורשין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום ... שהרי משה עומד בפסח ראשון ומזהיר על הפסח שני.

סנהדרין יב, ב

מפוריא לפסחא תלתין יומין הו, ומפוריא דרשינן בהלכות הפסח, דתניא שואלין בהלכות הפסח קודם לפסח ל' יום.

תספות בכורות נז, ב ד"ה בפרוס

ותימה ... דעיקר ... דרשא דהלכות פסח משום פסח גופיה הנשחט ערב פסח, ולא משום ימות הפסח ... ויש לומר דלעולם אין יום המעשה בכלל, ולא חילקו חכמים בין פסח לסוכות.

שוע"ר סי' תכט

א חכמים הראשונים תקנו בזמן שבית המקדש היה קיים שיתחילו הדרשנים לדרוש ברבים הלכות הרגל שלשים יום לפני הרגל, דהיינו שמפורים ואילך ידרשו הלכות פסח, ומחמשה באייר ואילך ידרשו הלכות עצרת, ומי"ד באלול ואילך ידרשו הלכות החג. לפי שכל אחד ואחד הדר בארץ ישראל חייב להביא ברגל ג' קרבנות עולת ראייה ושלמי חגיגה ושלמי שמחה ... תקנו חכמים לדרוש הלכות הרגל שלשים יום לפניו, כדי להזכיר העם את הרגל שלא ישכחו להכין בהמות הכשרים לקרבן ויהיה להם שהות כל שלשים יום.

ב ותקנה זו לא נתבטלה מישראל אף לאחר שחרב בית המקדש שכל חכם היה שונה לתלמידיו הלכות הרגל שלשים יום לפניו, כדי שיהיו בקיאים בהלכותיו וידעו המעשה אשר יעשון.

שוע"ר סי' תלו

א אם הוא יוצא בתוך שלשים יום לפני הפסח, כיון ששואלין ודורשין בהלכות פסח חל עליו להזהר ולקיים כל מצות חכמים, לפיכך חייב הוא לבדוק כל חדריו בלילה שלפני יציאתו לאור הנר.

שוע"ר סי' תעג

מט בברכת אשר גאלנו צריך לומר מן הזבחים ואחר כך מן הפסחים, לפי שהזבח היא החגיגה הנאכלת בלילה זה קודם אכילת הפסח, כדי שיהיה הפסח נאכל על השובע. וכשחל פסח במוצאי שבת יש מדקדקין לומר מפ הפסחים ומן הזבחים ... הזבחים הם החגיגה ושלמי שמחה שמקריבין למחר ביום.

שוע"ר סי' תצד

יט במוצאי חג השבועות אסור להתענות מעיקר הדין, לפי שהיה יום טבוח בזמן שבית המקדש קיים, דהיינו שבו ביום היו מקריבין עולות ראיה, שלא היו יכולין להקריב ביו"ט עצמו, לפי שאין בהם שום צורך אוכל נפש, ואין מחללין יום טוב בשבילם, כיון שאפשר להקריבן אחר יום טוב, שהעצרת יש לה תשלומין כל שבעה. ואע"פ שזה הוא לדברי בית שמאי, אבל לדברי בית הלל מותר להקריבן אף ביום טוב עצמו. מכל מקום כיון שבדבר זה עשו בית הלל כדבריהם, והרבה מישראל נהגו כמותם להקריבן אחר יום טוב, ונעשה להם יום זה שהוא מוצאי יום טוב כמו יום טוב עצמו.

שו"ע סי' תרלה

סוכה, אף על פי שלא נעשית לשם מצוה, כשרה, והוא שתהיה עשויה לצל. כגון סוכת גוים, נשים, בהמה, כותיים.

שוע"ר סי' תרלו

א סוכה ישנה דהיינו שעשאה קודם שלשים יום שלפני החג כשרה, ובלבד שיחדש בה לשם החג. ואם עשאה לשם חג, אפילו מתחלת השנה אין צריך לחדש בה דבר.

רמ"א סי' תרצה

ב טוב לעסוק מעט בתורה קודם שיתחיל הסעודה, וסמך לדבר ליהודים היתה אורה ושמחה, ודרשינן אורה זו תורה.

תורת מנחם תשד"מ ח"ב ע' 1280

ולכאורה, ע"פ החשבון ד"שלושים יום" – היו צריכים להתחיל לדרוש הלכות פסח יום אחד לפני פורים (י"ג אדר), דמכיון שבהלכות פסח נכללם גם הלכות קרבן פסח, שהקרבנו בי"ד ניסן (ולפני"ז – אור לארבעה עשר בודקין את החמץ"), יש להתחיל לדרוש הלכות אלו שלושים יום לפני זה – בי"ג אדר, כשם שמתחילים הלכות עצרת (שזמן חיובם בשהה בסיון) "מחמשה באייר", והלכות החג (שזמן חיובם בט"ו בתשרי) "מי"ד באלול".